

La Humanitat

Any III : Núm. 429
Barcelona, dissabte, 25 de març de 1933

Redacció i Administració: Ronda Sant Pere, 11, pral. : Telèfon 24646 i 24647
Impremta: Muntaner, 49 : Telèfon 31518

Fundador: LLUIS COMPANYS

MANIOBRES DE LA BAIXA POLITICA

Ningú no pot dir que els recents fets vergonyants de què ha estat escenari la nostra ciutat no hagin merescut el blasme i la condemna de tots els ciutadans amants de Catalunya i de la República; ningú no podrà sostenir que tots no hàgim compartit la dolor sentida en aquests moments crudels i que precisament les autoritats catalanes no s'hagin preocupat d'anar al fons de la qüestió.

La nostra ciutat, cosmopolita, gran port de mar i que té sempre una esletxa oberta per als que tracten de cercar un refugi, és centre d'atracció de la gent més diversa i de tots els baixos fons socials. Això, per una banda; tenim per l'altra, l'herència — trista herència! — de la gestió política i política dels temps de la monarquia que va deixar un rastre morbós.

Arreu del món, en totes les grans ciutats, es donen fets semblants als que aquests dies hem hagut de lamentar a casa nostra. La premsa francesa, que és la més llegida aquí, ens dona compte diàriament dels sens fi de fets delictuosos que es cometien en les grans ciutats franceses; els "gangsters" de Nord-Amèrica, ja han passat a ésser una nota d'actualitat mundana; la "mafia", a l'Argentina repeteix els seus cops d'audàcia amb segrestaments i assassinats a mansalva; no fa gaires mesos, al comtat de Londres es mobilitzaren deu-mil policies per a posar fi a la banda d'assaltants d'autos i cases aïllades; els que tants s'envalentonen amb els règims dictatorials haurien de saber que els feixistes no han pogut acabar amb la famosa banda calat resa; a Alemanya el nombre de crims i assassinats ha augmentat en proporcions fabuloses malgrat els esforços de la seva policia.

Es una malura que s'ha estès universalment i de la qual difícilment podia escapar-se'n el nostre país. Davant d'això, cal que l'opinió pública es mostri serena, optimista i resolta, disposada a contribuir als esforços de totes les autoritats de la República per a deturar els estralls d'aquesta epidèmia d'assalts i atracaments.

La part vergonyosa, però, hem de trobar-la en aquells partits polítics que es complauen en fomentar el pessimisme i la depressió. No saben pas, ni ells mateixos, el mal que fan.

I cal reaccionar davant aquestes maniobres de baixa política, que nosaltres denunciem davant del públic serà de l'opinió.

Els incidents d'ahir a l'enterrament del comerciant senyor González, foren una cosa que no té nom ni qualificatiu. Els protestants, sense respectar el moment de dolor, cobrien llur impuls contra l'ordre de la República i contra la mateixa República, a pretext d'una protesta dels gremis.

I bé, caldria preguntar a aquests gremis si van manifestar llur protesta quan l'autoritat mateixa, cobria de sang els carrers de Barcelona, quan cada dia apareixien ciutadans que eren assassinats per les ordres de la mateixa autoritat. No; aleshores no se sentiren protestes i Martínez Anido era chorejat, alafagat, homenajetat pels elements que es diuen d'ordre.

Però no volem insistir en el record d'aquella època de vilesa, ni volem aprofundir la ferida i el dolor que a tots ens afecta.

Davant la malura que ha aparegut, davant dels fets sagnants d'aquests dies, la nostra protesta més enèrgica i la nostra crítica més severa contra la deficient organització policia.

Aquest és un problema que s'ha de resoldre, sense tardança. La policia no pot seguir com fins ara i tal com està. Una gran part d'aquesta policia i policia la República i fa inútils els esforços de les autoritats superiors, plenes de bona voluntat. Però cal que s'hi posi cura i com més aviat millor en aquest servei les deficiències del qual, són tan palpables. Cal actuar sense contemplacions.

El dia que el servei d'Ordre Públic sigui traspassat a la Generalitat, estem segurs que no serà possible que fets semblants es repeteixin amb freqüència. Mentrestant, i dolent-nos de tot cor, el que ha succeït, no ens queda més remei que tractar de col·laborar amb totes les nostres forces als que volen posar remei als fets.

L'actitud que semblen haver-se col·locat determinats elements poc escrupolosos, per a escampar l'alarma i la depressió en els ciutadans, és revoltant i cal reaccionar-hi vivament.

La ciutat està per damunt de les nostres petites polítiques i no cal, per consegüent, abandonar-se al pessimisme ni donar als fets ocorreguts, proporcions que no li corresponen.

Als que volen utilitzar-ho amb fins electorals o de partidisme polític, el nostre despreci. Ahir, per vergonya de tots, velérem que a l'entorn de la protesta, s'ajuntaren en el seu odi al règim i a la democràcia, precisament tots aquells d'ànima i de sentiment més crudels. Els requetés, els monàrquics, els individus de la dictadura, els vils aduladors de Martínez Anido, tots intentaren desfogar-se en l'obra de descrèdit de la República.

La ciutat s'uneix al dol que causen les víctimes, però l'opinió no deixarà caure's en la trampa dels que volen especular amb els sentiments tan humans i tan dignes de respecte, per fer-ne una eina més contra la República i els homes.

Una lletra d'Artur Menéndez

Diu que ha rebut innombrables proves d'afecte i simpatia de Catalunya, i que no sap com expressar la seva gratitud al noble poble català

El nostre company i director, Lluís Capdevila, ha rebut una lletra de l'ex-director general de Seguretat, Artur Menéndez, datada a Presons Militars de Madrid, de la qual són els següents paràgrafs:

...em demostra que compto amb la confiança dels bons republicans, que saben sóc incapaç de cometre cap acció que pugui perjudicar la nostra estimada República.

De tot Catalunya rebo innombrables proves d'afecte i simpatia i no sé

com expressar al noble poble català la meua gratitud.

La meua situació no em preocupa, puix que tinc la seguretat que a la fi tot s'haurà d'aclarir, i mentre, segueixo en aquestes Presons servint el règim amb la mateixa lleialtat i el mateix entusiasme de sempre, convençut, a més, que en tot moment he complert amb el meu deure, com autoritat i com repulicà.

Com diu molt bé Artur Menéndez, els bons republicans són al seu costat.

Llegiu a la pàgina 3: El doctor Aiguader parla dels enllaços ferroviaris i dels fets ocorreguts ahir

L'ajornament de les eleccions

El senyor Domingo diu que no s'ha decidit res sobre aquest particular

Madrid, 25. — "El Debate" parlant dels rumors circulats ahir al Congrés, prop de l'ajornament de les eleccions municipals, diu que després del Consell tots els ministres es mostraren molt reservats sobre aquest particular.

El periòdic diu que un dels seus redactors pogué parlar amb el ministre d'Agricultura a qui exposà el que es deia sobre ajornament de les eleccions.

—No en feu cas del que per ací es diu — li contestà el senyor Domingo —. Jo us puc assegurar que en el Consell no s'ha tractat per a res d'eleccions. Ara bé, vosaltres no debeu assegurar que no s'han de celebrar aquestes eleccions, la cosa està encara enlaire i el mateix pot decantar-se a un costat que a un altre.

La llei d'Incompatibilitats no serà publicada fins després del 14 d'abril

Madrid, 25. — La llei d'Incompatibilitats, no es publicarà a la "Gaceta" fins després del 14 d'abril vinent, segons han afirmat alguns diputats als quals afecta. Una vegada promulgada, els diputats tindran 20 dies per a optar entre l'acta i el càrrec.

La subscripció pública de l'Emprèstid d'Obligacions de Tresoreria de la Generalitat

El conseller delegat, senyor Carles Pi i Sunyer, es complau avançar que la subscripció pública de l'Emprèstid d'Obligacions de Tresoreria de la Generalitat, tindrà lloc dintre la primera desena del proper abril.

Tal com ha estat preparada, la subscripció serà difosa i ben repartida no sols entre la potencialitat de Barcelona-Ciutat, sinó per tots els indrets de Catalunya.

Es estimable i encoratjador el gest d'alguns Bancs, banquers i elements bursatils, com de particulars significats que, a hores d'ara, s'acosten o comuniquen ja a la nostra oficina de

Fonogrames de «La Humanitat»

LLIÇÓ POLÍTICA

Vulguin o no les esquerres, sempre haurem d'aprendre de les dretes a fer revolucions. Les dretes, quan són revolucionàries, tenen un sentit vertical i categòric de la revolució. Les esquerres es contenten amb la part externa. Es podrà dir que les esquerres, a Rússia, no han canviat pas solament el nom de les coses, sinó que han canviat les coses mateixes. Però, per regla general — Rússia és l'excepció — les esquerres quan fan una revolució de tipus democràtic fan una atzagalada. En el canvi del 14 d'abril, les esquerres cal dir que una de les preocupacions que tingueren fou no ferir el que se n'ha dit amb forta pedanteria "la moral d'Europa". Els homes de la revolució, molts d'ells, la primera preocupació que tingueren fou la de què "ens estava mirant Europa". I, clar, com que ens estava mirant Europa no era pas cosa de fer grans truculències, grans moviments de masses, estats d'hiperestèsia revolucionària... L'expulsió d'un periodista? Ens està mirant Europa. La supressió d'un diari? Ens està mirant Europa. L'empressonament d'uns polítics? Ens està mirant Europa. La incautació d'uns béns de fortuna? Ens està mirant Europa. La decisió en una llei laica? Ens està mirant Europa. I perquè es creien que ens estava mirant Europa, eren respectats els diplomàtics, els funcionaris de l'Estat burocràtic, la policia, els estaments socials, la vida privilegiada... Es demanava una mesura ferma. Es responia: —"Oh, no. Ens està mirant Europa..." I mentre creiem que ens estava mirant Europa, Itàlia acaba de feixistitzar les Universitats, l'Església, la Milícia, etc.; Alemanya anava preparant-se per al nou estat de coses presents; Bulgària decidia d'un cop de mà la dictadura; Àustria iniciava la seva política dictatorial contra la Viena democràtica; Romania era sotmesa a una dictadura de tipus pintoresc i sinistre; Grècia era distreta per operacions del poder militar sobre el poder civil i a la Gran Bretanya, un laborista, Mac Donald, donava llicions d'energia en l'autoritat als pobres nacionalistes indostànics que aspiren a manar a casa seva... Europa no ens mirava amb interès. Potser amb curiositat llegia els telegrames en els diaris estrangers i res més. Però perquè ens estava mirant Europa o ens ho creiem, l'aparell de l'Estat s'anava conservant a les mans dels mateixos que el dirigen en temps anteriors. I ens hem trobat de cop i volta que els estrangers ens han ensenyat com es fa una revolució. Ho conta Eugeni Xammar, sempre periodista interessat en estudiar els fets i les coses, en dir-nos en una crònica que els nazis en arribar al poder, el primer que han fet ha estat treure, sense altra excusa que la d'ésser republicans, els funcionaris que la social-democràcia va anar inquirint en la màquina burocràtica de l'Estat en els anys que governaren al país. Es republicà? Al carrer. Ni expedient, ni drets materials, ni menys, per tant, drets morals. N'hi havia prou amb ésser republicà per perdre la plaça. A ells també els està mirant Europa. Però els nazis sembla que només estan interessats en què els mirin els alemanys. Que això és mala tàctica? Que això no és just? Que això no és decorós? Evidentment. Tampoc creiem que pel fet d'ésser monàrquic s'hagi de treure a ningú, però sí creiem que pel fet d'imposar un sentit monàrquic a la cosa de cada dia es pot foragitar a tots aquells funcionaris que no fan de roda en la màquina de l'Estat sinó d'entorpirament al seu funcionament natural. Els "nazis", com els feixistes ahir, donen una llei categòrica a les esquerres. Ells fan una revolució. Ells no fan una comèdia sentimental. Ells tenen un sentit reverencial de l'autoritat. No tenen, per tant, perquè tenir un sentit sentimental de l'autoritat. Els sentimentals són sempre coses de la decadència. I les decadències no dirigeixen mai les revolucions. En tot cas les decadències revolucionàries el que procuren — no provoquen — però procuren, són els estats necessaris per a una contrarevolució. I ací estem. En aquest punt àlgid. En punt essencial d'una contrarevolució que es dibuixa i en la qual la seguretat present no hi creu i fins hi somriu pietosa, però que cal començar a cantraatacar ara que és feble, si no vol que més tard el cantraat sigui més dur...

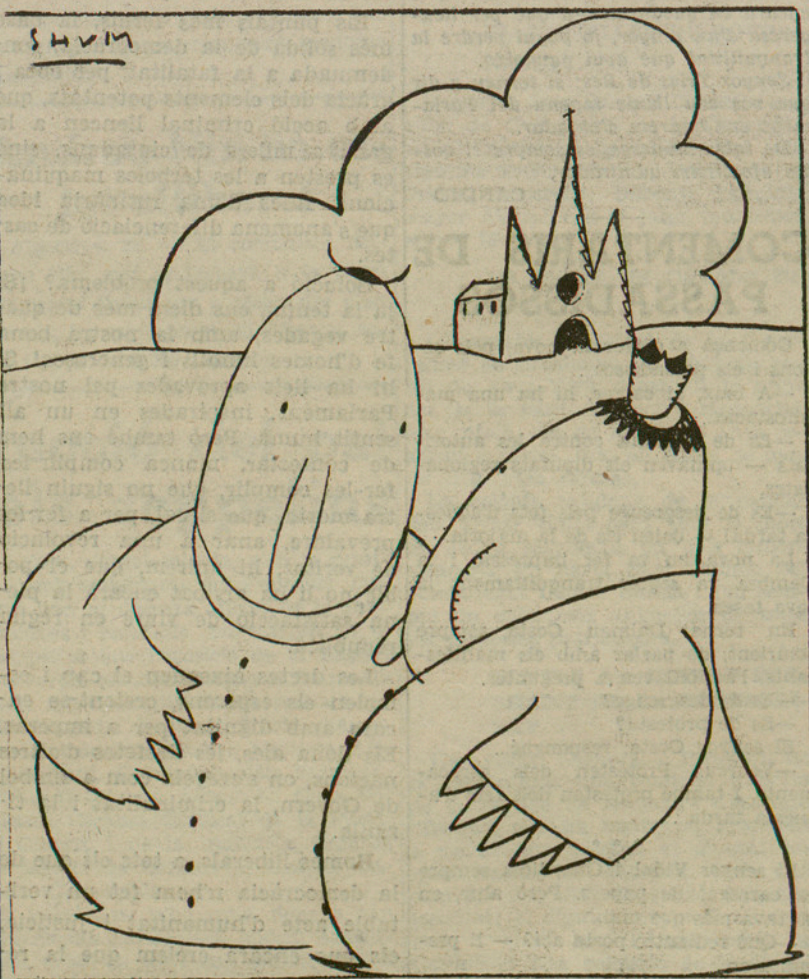
LLUCIA VINYES.

L'ex-ministre del Jalifa, Benuna, ha estat expulsat de la zona francesa per suposar-se'l complicat en maniobres nacionalistes

Casa Blanca, 25. — L'ex-ministre del jalifa de Tetuan i actual president de la Cooperativa Hispano-Francesa d'aquella plaça, una de les primeres figures indígenes de la nostra zona, senyor Benuna, es trobava de passada per la zona francesa, quan inesperadament, i en un termini brevíssim, fou expulsat per les autoritats franceses, que el comminaren a què abandonés aquell territori el més aviat possible, d'acord amb una ordre rebuda i emanada de Rabat. L'ordre fou complida amb tota prudència i seguit per aquesta policia de Seguretat.

Segons informes rebuts, s'acusa al senyor Benuna d'estar complicat en maniobres de caràcter nacionalista. Fela alguns dies que es rebien cartes per al senyor Benuna des de la zona espanyola. Les cartes venien amb doble sobre i en el superior hi havia la inicial X. Aquestes cartes, la majoria, no tenen importància pel seu contingut, però la policia creu que hi ha una clau a les mateixes. Des del moment en què la policia tingué compte dels manegs de Benuna, li seguí els passos i a part del referent a les cartes, se l'acusa d'haver celebrat entrevistes amb indígenes procedents de Casa Blanca, Rabat, Mequinez i Fez.

En resum, pot dir-se que l'expulsió del senyor Benuna d'aquesta zona ha estat més que per fets concrets pel misteri amb què es voltava.

— Tu també protestaves?
— Es clar!
— Per pietat...?
— No; per conveniència!